

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobců: a) J. B. a b) Ja. Ba.**, zastoupených JUDr. Alešem Pillerem, advokátem se sídlem Veselá 37, Brno, proti **žalovanému: Český úřad zeměměřický a katastrální**, odbor kontroly a dohledu, se sídlem Pod Sídlištěm č. p. 1800/9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2006, č. j. ČÚZK 5549/2006-14/R, ve věci obnovy řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2009, č. j. 6 Ca 38/2007 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobci (dále též „stěžovatelé“) domáhají zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 26. 11. 2009, č. j. 6 Ca 38/2007 – 50, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2006, č. j. ČÚZK 5549/2006 – 14/R. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 10. 10. 2006, sp. zn. ZKI-O-155/603/2006, kterým byl zamítnut jejich návrh na obnovu řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu.

Městský soud v napadeném rozsudku po obsáhlé rekapitulaci tvrzení stěžovatelů a žalovaného a popisu skutečností plynoucích ze správního spisu uvedl,

že je třeba zdůraznit, že soud je oprávněn posuzovat pouze otázku, zda byly či nebyly dány podmínky pro povolení obnovy řízení. Stěžovatelé spatřovali nové skutečnosti, na základě nichž by měla být obnova řízení dle ustanovení § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro posuzované období (dále jen „správní řád"), povolena, v tom, že existuje nová skutečnost, a to znalecký posudek č. 123/2006, vyhotovený Ing. M. S., a geometrický plán, jenž je přílohou tohoto posudku. Městský soud dospěl k závěru, že uvedený posudek nepřináší do věci žádné nové skutečnosti. Vychází z dokumentace, která byla jak správním orgánům, tak i stěžovatelům známa již v řízení před prvoinstančním správním orgánem ve věci týkající se opravy chyby v katastru nemovitostí. Ani věcné závěry posudku se neliší od popsaných skutečností uvedených v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Námitka vadně provedené obnovy operátu novým mapováním byla již uplatněna opakovaně na prvním i druhém stupni v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, jehož obnova je požadována. Ke změně hranic mezi stavebními parcelami č. 175 a č. 176 v k. ú. Horní Cerekev skutečně došlo, a to vyhlášením platnosti obnoveného katastrálního operátu. Všechny podklady, které byly Ing. S. využity při zpracování posudku, byly obsahem dokumentace katastrálního úřadu a byly správními orgány zohledněny již při věcném rozhodování o neprovedení opravy v katastru nemovitostí. Novou skutečností nemůže být ani geometrický plán pro rozdělení pozemku p. č. 175 ze dne 27. 7. 2006, neboť tento nebyl vypracován v souvislosti s konkrétní skutečností, která by se předmětného pozemku dotýkala, souhlas katastrálního úřadu s tímto geometrickým plánem z něj nečiní listinu, která by nově prokazovala chybu v katastru nemovitostí. Tvrzení stěžovatelů jsou tak v podstatě shodná s tvrzeními v řízení o opravě chyby a stěžovatelé nijak nedoložili, že svá tvrzení nemohli uplatnit v původním řízení. Navíc, pokud měli za to, že při obnově katastrálního operátu novým mapováním došlo k chybám, měli využít práva podat námitky v námitkovém řízení. Toto však neučinili a nemohou se proto domáhat, že zaměření pozemků bylo provedeno v rozporu se zákonem v řízení o povolení obnovy, neboť se nejedná o nově najevo vyšlou skutečnost. Podmínky pro povolení obnovy řízení v tomto případě tak nebyly splněny. Městský soud z uvedených důvodů podanou žalobu jako nedůvodnou dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítají, že městský soud nesprávně posoudil důkazní materiál založený ve spise, když v rozsudku je uvedeno, že všechny listiny, které stěžovatelé založili do správního spisu, měl soud k dispozici a že geometrický plán ze dne 4. 9. 2006, č. 647-7/2006, byl jak správním orgánům, tak i městskému soudu znám. S tím stěžovatelé nesouhlasí. Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně nebyly tyto listiny známy, jelikož jejich rozhodnutí je ze dne 17. 6. 2005 a druhé rozhodnutí ze dne 10. 10. 2006. Teprve k tomuto druhému rozhodnutí byl k dispozici posudek Ing. S., kde sice byl geometrický plán, ale byl jednak bez razítka

geodeta, především však ale byl bez razítka KP Pelhřimov. Skutečností rovněž je, že KP Pelhřimov vzal v září 2006 na vědomí výše citovaný geometrický plán, uznal tím svoji chybu v pozemkovém operátu, ovšem tato skutečnost jako zcela nová již nebyla respektována rozhodnutím ze dne 18. 2. 2006 vydaným žalovaným a nakonec i městským soudem. Tvrzení městského soudu, že správní orgány měly k dispozici geometrický plán, je tedy nepravdivé. Všechny dotčené orgány jsou si dnes vědomy pochybení při obnově katastrálního operátu v roce 1990, stále však odmítají provést změny s odkazem na nevyužité námitkové řízení v roce 1990. K otázce nově navrhovaných skutečností nebo důkazů dle ustanovení § 100 správního řádu stěžovatelé uvádějí, že v době rozhodování správních orgánů odpovídal stav jak znaleckému posudku, tak i geometrickému plánu, nebyl však znám geometrický plán potvrzený KP Pelhřimov. Stěžovatelé rovněž nesouhlasí s názorem městského soudu, že souhlas KP Pelhřimov s geometrickým plánem neznamená, že se prokázala chyba v katastru nemovitostí. Jsou přesvědčení, že právě znalecký posudek s tímto akceptovaným plánem prokazuje jednoznačně chybu v katastrálním operátu z roku 1990. Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který uvedl, že považuje za vhodné zdůraznit, že předmětem odvolacího řízení o obnově řízení může být pouze posouzení právní otázky, zda orgán, který v prvním stupni rozhodoval o povolení nebo zamítnutí obnovy, postupoval v souladu s ustanovením § 100 správního řádu či nikoliv. Žalovaný dospěl k názoru, že žádný ze zákonem stanovených důvodů pro obnovu řízení nenastal. Geometrický plán č. 647-7/2006, opatřený ověřením úředně oprávněného zeměměřického inženýra Ing. S. ze dne 27. 7. 2006 č. 57/2006 i souhlasem Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Pelhřimov, s očíslováním parcel ze dne 4. 9. 2006 č. 749/2006 zaslali v kopii sami stěžovatelé jako přílohu žádosti o obnovu řízení ze dne 15. 9. 2006. Další přílohou této žádosti byla i kopie posudku Ing. S. č. 123/2006, jež obsahuje rovněž kopii zmíněného geometrického plánu. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 10. 10. 2006 je přitom zřejmé, že při svém rozhodování tento důkaz znal a zohlednil ho. Vzhledem k tomu, že tento geometrický plán vycházel z výše uvedeného posudku Ing. S. a je rovněž jeho přílohou, lze k němu vztáhnout vše, čím bylo odůvodněno, že předložený posudek není novou skutečností ani důkazem ve smyslu ustanovení § 100 správního řádu. Závěrem vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že stěžovateli namítaný souhlas katastrálního úřadu s předmětným geometrickým plánem z něj nečiní listinu, která by nově prokazovala chybu v katastrálním operátu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou řádně zastoupeni advokátem (§ 105

odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu uplatněných námitek v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem upraveným v ustanovení § 100 správního řádu, jehož použití přichází v úvahu výhradně v případě splnění zákonem stanovených podmínek. Zahájení obnovy řízení je možné jak z iniciativy účastníka řízení, jež se má obnovit, tak z moci úřední. Zákonná úprava taxativním výčtem stanoví, v jakých případech přichází v úvahu obnova řízení na žádost účastníka v § 100 odst. 1 správního řádu. Důvodem pro povolení obnovy řízení může být to, že *a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými*, nebo *b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno*. Současně však musí být splněna podmínka, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. S ohledem na princip právní jistoty stanoví správní řád lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení, který je možné podat nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy se účastník o důvodech pro obnovu řízení dozvěděl (lhůta subjektivní), nejdéle však do 3 let od právní moci rozhodnutí (lhůta objektivní), přičemž obě tyto lhůty mají prekluzivní povahu.

Obnova řízení probíhá ve dvou stádiích. Prvním z nich je řízení o povolení, příp. nařízení obnovy správním orgánem (tzv. *iudicium rescindens*), v němž správní orgán posuzuje, zda jsou naplněny podmínky pro spuštění obnovy řízení dle ustanovení § 100 správního řádu, neposuzuje však meritorně pravomocné rozhodnutí, pouze rozhoduje, zda obnovu řízení povolí či nepovolí (v případě řízení ex offo nařídí či nenařídí). Až v případě povolení či nařízení obnovy řízení nastává druhá fáze řízení o obnově, tzv. *iudicium rescissorium*, v němž správní orgán již rozhoduje o meritu věci, o němž bylo rozhodnuto v obnoveném řízení.

V posuzované věci se jedná o posouzení prvního stádia, tj. o zákonnost rozhodnutí, kterým nebyla povolena obnova řízení o opravě chyby v obnoveném katastrálním operátu, kterého se stěžovatelé domáhali na základě ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Předmětem nyní projednávané věci je tak otázka, zda skutečnosti anebo důkazy předkládané stěžovateli jsou či nejsou způsobilé ve smyslu ustanovení § 100 správního řádu obnovit řízení v již pravomocně skončené věci, tj. zda stěžovatelé předložili skutečnosti či důkazy, které orgán rozhodující v původním řízení k dispozici neměl, a tudíž je ani neposuzoval, a současně mohou tyto skutečnosti nebo důkazy odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování.

Stěžovatelé svoji žádost o obnovu řízení ze dne 15. 9. 2006 opírali o posudek Ing. S., znalce, ze dne 15. 2. 2006 (dále jen „Posudek“) a dále o Výkaz dosavadního a nového stavu údajů katastru nemovitostí – geometrický plán pro rozdělení pozemku ověřený dne 27. 7. 2006 Ing. S. jako úředně oprávněným zemědělským inženýrem (dále též „geometrický plán“). Dle stěžovatelů těmito doklady žalovaný v původním řízení nedisponoval, zejména pak Geometrickým plánem ze dne 4. 9. 2006, č. 647-7/2006, když uvádějí, že *„Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně nebyly tyto listiny známy, neboť jejich rozhodnutí je ze dne 17. 6. 2005 a druhé rozhodnutí ze dne 10. 10. 2006, až k tomuto druhému rozhodnutí byl k dispozici pouze posudek Ing. S., kde sice geometrický plán byl, ale bez razítka geodeta a bez razítka KP Pelhřimov.“* Dále stěžovatelé namítají, že předmětný geometrický plán neměl k dispozici ani městský soud, proto považují tvrzení uvedené v odůvodněné napadeného rozsudku za nepravdivé. Kasační soud nemůže však stěžovatelům přisvědčit.

Důvodem pro zamítnutí návrhu stěžovatelů na obnovu řízení nebyl totiž závěr, že znalecký posudek a geometrický plán byly známy správním orgánům již v předchozím správním řízení, ale to, že tyto podklady, které stěžovatelé k návrhu na obnovu řízení předložili, nepřináší do věci nic nového, a proto samy o sobě nemohou naplňovat zákonné důvody pro její povolení. Vycházejí totiž z dokumentace, která byla jak správním orgánům, tak i stěžovatelům známa již v řízení před prvoinstančním správním orgánem ve věci týkající se opravy chyby v katastru nemovitostí a věcné závěry posudku se žádným způsobem neliší od popsaných skutečností uvedených v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Uplatněná námitka stěžovatelů, že Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně, jako odvolacímu orgánu v původním řízení a současně správnímu orgánu prvního stupně v řízení o povolení obnovy řízení, byl předkládaný geometrický plán znám až v rámci řízení o povolení obnovy, pak nemá na shora uvedené závěry žádný vliv a nemůže obstát. Právě tento geometrický plán měl podpořit tvrzení stěžovatelů, že jsou v dané věci splněny podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 100 správního řádu a z logiky věci tedy plyne, že mohl být posuzován až v rámci řízení o povolení obnovy řízení, jak se ostatně stalo. Stěžovatelé tak chybně interpretují závěry městského soudu, že geometrický plán byl správním orgánům znám, neboť s důrazem na skutečnost, že se jedná o řízení o povolení obnovy řízení, měl městský soud na mysli, že předložené podklady byly posuzovány správními orgány v řízení o povolení obnovy řízení, nikoliv v řízení původním, tj. v řízení o opravě chyby v obnoveném katastrálním operátu. V kasační stížnosti pak stěžovatelé neuvádějí žádné konkrétní důvody, v čem hodnocení obsahové stránky předkládaných podkladů není ze strany městského soudu či žalovaného správné, tj. jaké nové skutečnosti či důkazy jimi předložené podklady do řízení ve smyslu ustanovení § 100 správního řádu fakticky přinesly.

K namítanému pochybení městského soudu kasační soud uvádí, že ze soudního spisu ověřil, že v průběhu ústního jednání předložil zástupce stěžovatelů

v plné moci Ing. V. předsedkyni senátu originál geometrického plánu k založení do spisu, ta jej však odmítla s tím, že tento geometrický plán k dispozici ve spise již má. Zástupce stěžovatelů pro řízení před městským soudem po jednání i přesto doslal originál geometrického plánu poštou. Tato listina je založena na č. l. 46 soudního spisu. Nejvyšší správní soud porovnal listinu doloženou k návrhu stěžovatelů na obnovu řízení s listinou doloženou do soudního spisu a zjistil, že obě listiny jsou zcela totožné. Postup předsedkyně senátu, která při jednání nepovažovala za nezbytné doložit geometrický plán nabízený zmocněncem stěžovatelů do spisu, neboť jej již měla k dispozici, byl správný a stěžovatelé proto nemohli být tímto postupem městského soudu jakkoliv zkráceni na svých právech. Geometrický plán Ing. S. měl městský soud po celou dobu řízení k dispozici a pracoval s ním.

Další okruh tvrzení uplatněných stěžovateli v kasační stížnosti se týká skutečnosti, že geometrický plán byl dne 4. 9. 2006 opatřen razítkem Katastrálního úřadu Vysočina, katastrální pracoviště Pelhřimov. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že touto akceptací geometrického plánu uznal katastrální úřad své pochybení při obnově katastrálního operátu v roce 1990, kdy se jednalo o zjevnou chybu, která zásadním způsobem zasáhla do vlastnických práv stěžovatelů.

Kasační soud nemůže přisvědčit ani této námitce, neboť stěžovatelé přikládají souhlasu katastrálního úřadu s očíslováním parcel zcela jiný význam, než dle zákonné úpravy má. Geometrický plán je dle § 63 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb., ve znění účinném pro posuzované období, technickým podkladem pro a) vyhotovení rozhodnutí a jiných listin o právních vztazích k nemovitostem, b) vydání kolaudačního rozhodnutí k budovám, které jsou předmětem katastru, c) změnu hranice katastrálního území a obce a d) změnu hranice druhu pozemku (tato vyhláška byla s účinností k 1. 3. 2007 nahrazena vyhláškou č. 26/2007 Sb., k níž se vyjadřuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, pozn. NSS). Dle ustanovení § 62 odst. 1 písm. b) této vyhlášky se geometrický plán zhotovuje i pro rozdělení pozemku, jak je tomu v posuzovaném případě.

Namítané potvrzení plánu katastrálním úřadem pak podrobně upravuje § 72 této vyhlášky. O potvrzení geometrického plánu žádá písemně ověřovatel katastrální úřad na zvláštním tiskopisu, k žádosti dokládá ověřené geometrické plány a další přílohy stanovené vyhláškou. Katastrální úřad dále zkoumá, zda předložený geometrický plán neobsahuje zjevné vady, současně přezkoumává, zda je geometrický plán určen pro některý z účelů stanovených § 62 odst. 1 vyhlášky [v posuzovaném případě rozdělení pozemku dle § 62 odst. 1 písm. b) vyhlášky], zda jsou nové a změněné parcely označeny správnými parcelními čísly a výměry v dosavadním stavu jsou v souladu se stavem katastru a zda jsou k žádosti připojeny

potřebné přílohy, na jejichž základě byl geometrický plán zpracován. Shledá-li katastrální úřad, že jsou naplněny všechny shora uvedené podmínky, vyjádří „souhlas s očíslováním parcel“ tím, že potvrdí předložené kopie. Jen takto potvrzený geometrický plán pak může sloužit jako příloha právních listin, na jejichž základě má být proveden zápis v katastru nemovitostí. Ustanovení § 19 odst. 2 katastrálního zákona totiž stanoví, že geometrický plán musí být pro účely zápisu do katastru nemovitostí ověřen, že svými náležitostmi a přesností odpovídá platným právním předpisům, a dále musí být opatřen souhlasem katastrálního úřadu s očíslováním parcel. Podkladem pro změnu v katastru nemovitostí může být geometrický plán pouze jako příloha listiny (smlouvy, soudního rozhodnutí atd.), podle které má být zápis do katastru proveden, bez existence takové listiny však nemůže být jakákoliv změna v katastru nemovitostí na základě geometrického plánu, byť i opatřeného razítkem katastrálního úřadu, provedena.

Nejvyšší správní soud rovněž nesdílí názor stěžovatelů, že postupem žalovaného bylo zásadně zasaženo do jejich vlastnických práv k pozemku p. č. 176 v k. ú. Horní Cerekev. Katastrální úřady, ani jim nadřízené správní orgány, nemají zákonem danou pravomoc rozhodovat o vlastnických vztazích k nemovitostem, jejich pravomoci jsou vymezeny v zákoně č. 359/1992 Sb., o zeměměřických a katastrálních orgánech. Rozhodnutí těchto orgánů mají pouze evidenční charakter, na jejich základě jsou skutečnosti vkládány do katastru nemovitostí (k tomuto srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, č. j. 29 Ca 162/2005 – 52, publikovaný pod č. 1432/2008 ve Sbírce rozhodnutí NSS). Základním smyslem vedení katastru nemovitostí je poskytování informací o vlastnických a dalších právech k jednotlivým nemovitostem veřejnosti.

K charakteru obnovy katastrálního operátu a případné opravy chyby v něm zdejší soud nad rámec rozhodovacích důvodů pro přehlednost poznamenává, že dle usnesení zvláštního senátu zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 – 12, dostupném na www.nssoud.cz, je „*obnova katastrálního operátu úkonem katastrálního úřadu, jehož cílem je jeho aktualizace buď po stránce obsahové (je-li skutečný průběh hranic v terénu jiný, než jak je zapsán ve stávajícím katastrálním operátu – ať už následkem technické nedokonalosti původní evidence, faktického vývoje či v důsledku provedených pozemkových úprav), nebo po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru)*“. Institut opravy chyby v katastrálním operátu je pak upraven v ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, dle něhož katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví chybné údaje v katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při výpočtu a měření parcel, pokud by byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Výkladem neurčitého pojmu „zřejmý omyl“ se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 2098/2010, kde dospěl k závěru, že „*vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře*

provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).“

K opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona spočívající v namítaném nesprávném zakreslení hranice pozemků proto může katastrální úřad přistoupit jen v tom případě, že hranice byla zakreslena zřejmým omylem pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničních pozemků průběh hranice nezpochybňují. Tyto podmínky musí být splněny současně, jak ostatně uvádí i žalovaný v rozhodnutí napadeném žalobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 – 134).

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Přestože Nejvyšší správní soud ze spisu náklady žalovaného zjistil, nejde o náklady vynaložené nad rámec jeho úřední činnosti, a proto náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu